

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the RCK Beshalach 5786

In memory of Zelda bat Moshe Abba A"H,
mother of Ofra Taback, on her 1st Yahrzeit

Shabbat Times
16:52 17:51

Issue: 123

The Parsha opens with the words, "Vayehi B'shalach Paroah et Ha'am..." And behold Paroah send out the nation of Israel...

The gemara in Megilla 10a writes that the word "vayehi" usually suggests something negative. Rav Galinsky asks, what could possibly be negative about the Jews leaving Egypt after all of these years?

Perhaps one could answer that although it was a wonderful thing that they left Egypt, there are medrashim that maintain that they actually left 190 years too early. Although this was done by Hashem out of necessity, for had they stayed any longer they would have sunk to the fiftieth level of impurity at which point they would no longer have been redeemable, nevertheless, this early departure would require them to go back into exile at a further time in history to complete the allotted years. Because their departure from Egypt was not a complete one, the Torah uses the negative word of "vayehi."

Rav Galinsky, however, suggests another idea by noticing something strange in the verse. Why does the Torah state that *Paroah* sent the people out of Egypt? Surely it was Hashem who did so and not Paroah!!

Rav Galinsky suggests that the Torah is coming to shed light on the next verses in the parsha. When Paroah gets word that the Jewish people had "fled" and were not coming back, he and his ministers cry out, "Woe to us! What have we done that we sent these people out of our midst?!" What caused them to change their minds? Earlier, they begged Paroah to let the Jews leave for their G-d had destroyed Egypt.

The answer is in the first verse. "And behold when *Paroah* sent the people out..." They attributed the exodus of the Jews to Paroah and not to Hashem! As long as Hashem was the one who sent them out, they would not have the audacity to think that they could bring the Jews back to Egypt. Since Hashem wanted them to follow the Jews into the sea where they would meet their final demise, Hashem caused them to believe that it was *Paroah* who released them and not Hashem.

We learn from here that there are two ways of viewing world events.

We can view them through the eyes of the Torah, realizing that the miraculous events that are unfolding are clearly being orchestrated by Hashem, or we can view them as being orchestrated by Paroah. If when reading the news, we would just insert the word **Hashem** in the places where it says *Trump* freed the hostages, or *Trump* brought about the end of eight wars (and still didn't get the Nobel Peace prize), the news would take on a much different meaning to us. The daily news would become the biggest mussar book there is. We would become overwhelmed by Hashem's miracles, which in turn would strengthen our emunah. But unfortunately, the newspapers don't like mentioning G-d and therefore they write about all the events that various world leaders have accomplished. By leaving Hashem out of the news, it becomes "and Paroah sent the Jews." Nothing special. Nothing inspiring. This is why the negative word "vayehi" is appropriate. A tremendous opportunity to come close to Hashem is lost because we attribute the miracle to a leader of flesh and blood and not to the real Master of history, Hashem!

Perhaps this is the reason why even in tragedy, we, as believing Jews, grab onto the tiniest miracles and rejoice over them.

Our sages enacted a fourth blessing in Birkat Hamazon, in the Grace after Meals, to commemorate the burial of the dead of Beitar. Thousands of Jews were murdered by the Romans in the Bar Kochva revolts, dashing the hopes of Am Yisrael, yet we thank Hashem "who is good and does good" for allowing us, years later, to bury the fallen. This blessing teaches us to always look for Hashem and to thank Him for the small flickers of light that He sends us even in the darkest of times.

I pen these words as we bring our final holy martyr from Gaza, Ron Gvili z"l, to his final resting place in the Holy land of Israel. Trump, who never misses an opportunity, boasted about this latest amazing achievement, that he did the impossible by bringing all of our hostages, both living and dead, back to Israel, but we know the truth. It not Trump who freed the Jews, just as it wasn't Paroah who freed the Jews. It is only Hashem, "**who is good and does good!**"

Dear Community,

I warmly invite you to join a unique and meaningful workshop with the Showbread Institute, where we will experience and learn about the Menachot and the Lechem HaPanim as they were prepared in the Beit HaMikdash.

This is a rare opportunity to connect the learning of Masechet Menachot to real practice, deepening our understanding of Avodas Hashem as it was performed in the Mikdash.

The workshop strengthens our connection to the Korbanot, the Beit HaMikdash, and our yearning for its rebuilding, speedily in our days.

I highly recommend this for anyone learning Menachot and for anyone who wants to experience Torah in a living, hands-on way.

Warm regards, **Rabbi Dovid Horwitz**

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

With prayers of success for our soldiers

Shabbat Times

16:52 17:51

Issue: 123

Ask the Rabbi**Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel**For questions: **0584810910**

Question: If someone is staying in a hotel on Shabbos, and in the hallway or stairwell the lights turn on automatically on each floor when you arrive, what should he do on Shabbos?

Answer: Ideally, a person should check this in advance and only stay in places that are properly set up for Shabbos observers. If someone already finds himself in this situation: If there is another source of light in the stairwell (for example, daylight from a window), then in a time of need he may be lenient and use the stairs, since turning on the light would be considered a פסיק רישא דלא ניהא ליה (an unavoidable result that he does not want). If there is no other source of light (for example, at night), he may be lenient by bringing a strong flashlight that was turned on before Shabbos (and does not use an incandescent bulb) and walk with it in the stairwell. Since he already has light from the flashlight, the automatic light turning on is considered פסיק רישא ליה, דלא ניהא ליה, and possibly even גרמא (indirect). Although a flashlight is considered muktzah, many poskim hold that a flashlight without an incandescent bulb is considered a lighter form of muktzah (א כלי) (שמלאכתו לאיסור) and may be moved for a permitted use. This leniency only applies if there is no issue of carrying (hotza'ah) in the hotel stairwell.

Question: Is it permitted to feed the birds on Shabbos Shirah (Parshas Beshalach)?

Answer: There is a well-known custom to feed birds on Shabbos Shirah, and several reasons are given for this practice. The most common explanation is to give the birds "reward" for joining the Jewish people in singing Shirah at Krias Yam Suf.

In the writings of the Rebbe Rayatz zt"l, he relates that he heard from his grandfather, the Baal HaTanya, who heard from his grandfather, Maharash Poizner, that his grandfather, the Maharal of Prague, established the custom of Shabbos Shirah. He would gather all the children in the courtyard of the Altneu Shul and instruct the teachers to tell them the story of Krias Yam Suf, how the birds were singing and dancing together with Moshe Rabbeinu and all of Klal Yisrael when they sang "Az Yashir." The children would then pick fruits from the trees "in the sea" (as described in the midrash) and feed the birds. After that, he would have them give the children kasha (grains) to throw to the birds, as a remembrance of the fruits that the children had once fed the birds. He would then bless the children and their parents that they should merit to raise them to Torah, chuppah, and good deeds.

However, some poskim question this custom, since on Shabbos one is generally not allowed to feed animals that do not belong to him. Others defend the custom by explaining that since this is done as an act of gratitude and remembrance, it is not really being done for the birds themselves, but for our own spiritual purpose.

Some therefore suggest that this custom should be done specifically by children, as described by the Maharal. Others suggest placing the crumbs outside already before Shabbos, so that no feeding is done on Shabbos itself. And Hashem, Who searches all hearts, understands the intention behind the custom.

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Shacharit

7:00 8:15

Ahuza 198 Raanana

Minyanim

Mincha

12:50 17:04

Maariv

17:34 18:00

20:00 *Join us*

The Faith That We Will Still Sing

Rabbi Moshe Ariel Margi

It is the middle of the night by the sea. Darkness. Cries all around. Children crying. Behind them, the terrifying sound of a cruel army getting closer. In front of them, the sea. They are stuck. No one knows whether to fight, to surrender, or just to pray. Fear everywhere.

But on the side stands one woman, holding a case. Inside it, a tambourine. She has a clear faith that she will still need it. She does not know when or for what, but she is sure there will be a reason.

"And Miriam the prophetess, the sister of Aharon, took the tambourine in her hand." Rashi asks where a tambourine came from in the middle of the desert. Rashi answers that she must have brought it with her from Egypt. She carried it because she trusted that in the end, there would be miracles.

But there is something deeper here. Why is she called the sister of Aharon and not the sister of Moshe. Rashi explains that the Torah wants us to remember something Miriam said when she was only the

sister of Aharon.

The Gemara tells the story. When they were children, their father Amram separated from their mother out of despair. Why bring children into the world if they will be thrown into the Nile. Then Miriam said, Father, you must keep trying. These children may die, but maybe they will not. You must do everything you can, and what happens after that, leave to Hashem.

With that faith, Moshe Rabbeinu, the redeemer, was born. And with that faith, the sea was split. This strength was not born from open miracles, but from the deep darkness of exile.

It is no coincidence that her name was Miriam, a name of bitterness. Yet she was full of hope even when everything looked lost. Her baby brother was thrown into the Nile. Still, Miriam stood by the riverbank to see what would be, because she knew something would happen.

"And Miriam the prophetess, the sister of Aharon, took the tambourine in her hand."

May we also take a tambourine with us wherever we go. The faith that Hashem is with us. And the belief that in the end, there will be something to sing and thank Him for.

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת בשלח התשפ"ו

זמני השבת

16:52

17:51

Issue: 123

לעילוי נשמת זלדה בת משה אבא ע"ה

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 📞 0584810910

שאלה: האם מותר לאישה להתאפר ולהשתמש ב'אודם' בשבת ויום טוב?
תשובה: בשבת וחג אסור להתאפר ולמרוח אודם על השפתיים.

בפעולות אלו יש מלאכות האסורות בשבת כגון צובע, ממרח וממחק. פעמים ממש מלאכות מהתורה, ופעמים מלאכות האסורות מדברי חכמים. גם מה שיש טוענים שיש 'איפור המותר לשימוש בשבת' - יש לפקפק בזה רבות ולאחר העיון ביסודות ההיתר, לא מצאתי לזה ביסוס מספיק ולעניות דעתי אין להתיר להשתמש בזה. ולצערנו - רבות הנשים הנכשלות בכך מחוסר ידיעה, ונשים אשר ישמענו לנו - מצווה ללמדן להפרישן מן האיסור.

שאלה: האם מותר להאכיל את הציפורים בשבת שירה (בשלח)?

תשובה: יש מנהג להאכיל את הציפורים בשבת שירה וכמה טעמים נאמרו בדבר, והטעם המפורסם הוא כדי לתת להם שכר על כך שהשתתפו עם בני ישראל בשירת הים.

ובכתבי הרי"צ זצ"ל כותב ששמע מזקיני הרב בעל התניא ששמע מזקיני מוהר"ש פויזנר שזקנו המהר"ל מפרא קבע 'מנהג שבת שירה' לאסוף בה את כל הילדים לחצר בית הכנסת ('אלטנוי שול') וצווה על המלמדים לספר לילדים את ספור קריעת ים סוף ואיך שהצפרים היו מזמרות ורוקדות כשמשו רבינו ע"ה וכל בני ישראל, אנשים ונשים, אמרו אז את שירת 'אז ישיר' והילדים הקטנים קטפו פירות מהאילנות שבים והאכילו את הצפרים הללו, ולאחר מכן צווה לתת לילדים 'קאשע' שהם יתנוה ויזרקוה לעופות ולצפרים, לאות זיכרון לפירות שבים שהילדים הקטנים האכילו אז לצפרים ואח"כ היה מברך את הילדים ואת אבותיהם שיזכו לגדלם לתורה לחופה ולמעשים טובים.

אמנם יש פקפקו במנהג זה מאחר ואין להאכיל בשבת בעלי חיים שאינם שייכים לנו, ויש שיישבו את המנהג שמאחר ואנו עושים זאת כהכרת הטוב אין אנו עושים זאת עבור הציפורים אלא עבורנו. ויש שכתבו לקיים מנהג זה על ידי קטנים (כמבואר לעיל בשם המהר"ל) ויש שכתבו להניח את הפירורים מערב שבת, וכל הלבבות דורש ה'.

שאלה: מי שמגיע למלון בשבת ובמסדרון ובחדר המדרגות יש אור שנדלק אוטומטית בכל קומה שמגיע אליה - מה ייעשה בשבת?

תשובה: לכתחילה ייראה לברר מציאות זו מראש ולהתארח רק במקומות המותאמים גם לשומרי שבת.

ואם בכל זאת נקלע לסיטואציה כזו:

אם יש מקור אור אחר בחדר המדרגות (למשל בשעות היום מהחלון) יכול להקל - בשעת הצורך - להשתמש בחדר המדרגות מדין 'פסיק רישא דלא ניחא ליה' (וכדלקמן).

אם אין מקור אור אחר (למשל בשעות הלילה) - יכול להקל לקחת עמו פנס חזק (שאינו בו חוט להט) הדולק כבר מערב שבת וללכת עם הפנס במדרגות. יסוד ההיתר שמאחר ויש לו אור מהפנס - הדלקת התאורה נחשבת 'פסיק רישא דלא ניחא ליה', ואולי אף גרמא.

הפנס אמנם נחשב 'מוקצה' אבל לכמה מהפוסקים פנס (ללא מנורה עם חוט להט) נחשב מוקצה קל כ'כלי שמלאכתו לאיסור' שמותר לטלטלו לצורך גופו.

העצה הנ"ל היא נכונה רק בהנחה שאין בעיה של 'טלטול' (מלאכת הוצאה) בחדר המדרגות של בית המלון.

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Shacharit

7:00 8:15

Ahuza 198 Raanana

Minyanim

Mincha

12:50 17:04

Maariv

17:34 18:00

20:00

Join us

האמונה שעוד נשיר

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

וכך מספרת הגמרא. כשהם היו ילדים, אביהם - עמרם גדול הדור - גירש את אמא. מה הטעם ללדת ילדים שבסוף מושלכים ליאור. ואז מרים ניגשת ואומרת אבא אתה חייב להמשיך לנסות. הילדים האלה כנראה ימותו. אבל אולי לא. אתה תעשה את כל מה שאתה יכול ומה שיקרה אחר כך תשאיר לה'.

עם כזאת תקווה נולד משה רבנו הגואל. ועם כזאת אמונה נקרע הים. והעוצמה הזו לא נולדה מתוך הארת פנים וניסים גלויים, אלא מתוך חושך עמוק של גלות מצרים.

לא במקרה שמה מרים. המדרש אומר שאביה קרא לה מרים כי היא נולדה בתקופה של מרירות מוחלטת.

אבל היא מלאת תקווה גם כשהכול נראה אבוד. האח הקטן מושלך ליאור. האמא חוזרת הביתה ומשלימה עם האובדן. והיא עדיין תישאר לעמוד על שפת היאור לראות מה יהיה. כי בטוח שיהיה.

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה. הלוואי שגם אנחנו ניקח איתנו לכל מקום תוף. את האמונה שה' איתנו. ושבסוף יהיה על מה להודות.

אמצע הלילה על שפת הים. חושך. צעקות מסביב. ילדים בוכים. ומאחור רעש אדיר של צבא אכזרי שמתקרב. מול הים תקועים. אף אחד לא יודע להילחם, להיכנע, או פשוט להתפלל. ופחד. הרבה פחד. אבל בצד עומדת מישהי, ובידה נרתיק. ובתוכו תוף. ויש בה אמונה ברורה שעוד יהיה לה בו שימוש. היא לא יודעת מתי, לא יודעת על מה, אבל היא בטוחה שיהיה צורך.

"ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה". שואל רש"י מאיפה היה לה תוף באמצע המדבר. ועונה רש"י שחייבים לומר שהיא הביאה אותו ממצרים. שבוע שלם היא הולכת עם תוף, כי היא יודעת שכנראה תצטרך אותו. כי בסוף יהיו כאן ניסים. כמה תקווה.

אבל בפסוק הזה רמוז עוד משהו. "'מרים הנביאה אחות אהרן'". למה לא אחות משה הרי גם משה אחיה. עונה רש"י שרוצים שנזכור משהו שמרים אמרה כשהייתה רק אחותו של אהרן.